

trokuti potječu od dva <trokuta> koji imaju jedan pravi <kut> i dva oštra itd.«¹⁴ I malo poslije: [341] »To pak počelo vatre i drugih tijela pretpostavljamo napredujući u skladu s vjerojatnim razlogom s nužnošću.« Nema ovdje razlaganja elemenata u materiju, nema identiteta površina s materijom, nema čak ni povezivanja. 5 Uzaludna je i istodobno zlonamjerna Aristotelova zavist.

Ali ono što Platon uskoro dodaje: »Njihova pak počela povrhnje toga znao je bog i od ljudi onaj koji mu je bio prijatelj«, čini krajnje uzaludnim ono što je u 1. knjizi *O elementima*, u prvom poglavlju Aristotel primijetio protiv tih površina: »Potom doista 10 iz istog razloga proizlazi, da su čvrsta tijela sastavljena iz površina, površine iz crta, a ove pak iz točaka.« To bi možda moglo biti istinito u matematici, ali u prirodi Platon i Timej, od kojeg je on to uzeo ne misle tako, nego izvode površine iz trokuta, a ne iz crta; a počela trokuta ostavili su bogu na znanje; i nema nikakva 15 spominjanja u toj dosta dugoj raspravi o crtama i točkama: beskorisna je, dakle, i uzaludna Aristotelova primjedba, istodobno s ovom drugom u istom poglavlju: »Ali zbog toga što je zemlja teška i vatra lagana, bit će i od površina jedna uistinu teška, druga lagana i doista od crta i točaka na sličan način.« 20

Ondje, naime, nema spominjanja crta iz kojih bi se sastavljale površine, ni točaka iz kojih bi se sastavljale crte. Pa da je on i upravo tako i tvrdio o točkama i crtama, ne bi one ipak nužno bile ili teške ili lake, bile bi samo počela teškoga i lakoga koja ni na koji način nemaju iste trpnje i svojstva s onime što iz njih biva 25

¹⁴ Usp. Ivica Martinović, *Problem neprekinutosti i beskonačnosti kod Rudeara Boškovića*, (magistarski rad) Dubrovnik 1984, str. 12: To su dva osnovna pravokutna trokuta, jednakokračni pravokutni trokut i polovica jednakostraničnog trokuta.